

операції, а 80% — адміністративні функції. Така статистика дає право припускати, що все більша кількість компаній буде придивлятися до можливості використовувати аутсорсинг. В Україні поняття “аутсорсинг” з’явилося нещодавно: вперше цей термін прозвучав лише декілька років тому. Самі ж послуги з аутсорсингу на ринку України надаються вже майже 10 років[2].

Мета аутсорсингу полягає в фокусуванні зусиль сучасного підприємства на розв'язанні основних завдань - зростанні конкурентоспроможності, просуванні свого профільного товару (послуги) на ринки країни й світу.

У працях вчених досі не існує єдиного підходу до визначення поняття аутсорсингу. Представники функціонального підходу Михайлов Д., МикалоО. визначають аутсорсинг як інструмент посилення конкурентоспроможності підприємства. Представники управлінського підходу Анікін Б., Івлєв А. тлумачать аутсорсинг як організаційне рішення спрямоване на оптимальний перерозподіл управлінських функцій. Представники функціонально-орієнтованого підходу Лозовський Л., Райзберг Б. трактують аутсорсинг як передачу певних допоміжних функцій іншим компаніям, які спеціалізуються саме на цій галузі.

Основний принцип аутсорсингу - компанія залишає собі тільки ті функції, які вона зможе зробити краще за інших і передає зовнішньому виконавцеві інші аспекти діяльності, які він робить краще за інших [1].

Фінансовий аутсорсинг охоплює послуги в галузі управління, оподаткування та бухгалтерського обліку, фінансово-інвестиційного аналізу та банківського обслуговування. Застосування фінансового аутсорсингу дає змогу забезпечити оптимізацію структури капіталу, підвищення ефективності фінансових операцій, аналіз фінансових показників для прийняття рішень оперативного управління, контроль доходів і витрат, оптимізацію податкових платежів [3].

Основною перевагою послуг фінансового аутсорсингу є значна економія витрат. Також до його переваг варто віднести концентрацію на основному бізнесі, перенесення відповідальності за організацію обліку і правильність його ведення на аутсорсингову компанію, зникає потреба постійно слідкувати за податковим законодавством. Аутсорсингові компанії можуть реалізовувати на підприємстві нові фінансові проекти раніше від інших компаній.

Проблеми, які перешкоджають розвитку фінансового аутсорсингу в Україні, то науковці виділяють такі:

- відносно невелика кількість керівників, що знають про переваги такого виду аутсорсингу;
- небезпека передачі занадто багатьох важливих функцій, що може призвести до втрати контролю над станом фінансів фірми;
- відсутність в Україні чіткої і зрозумілої законодавчої база з аутсорсингу;

- недостатня конкуренція на ринку послуг з фінансового аутсорсингу в Україні, що знижує якість таких послуг [2].

Аутсорсинг є сучасною формою співпраці між різними суб'єктами ринку, що дає змогу отримати взаємовигідні результати як у короткотерміновому, так і довготерміновому періоді. Така кооперація має усі шанси та можливості для інтенсивного розвитку як у розвинених країнах, так і в Україні.

Виникає необхідність здійснення подальших досліджень теоретико-методологічних аспектів фінансового аутсорсингу для прискорення впровадження його в практику управління підприємствами і підвищення їхньої інноваційної активності [3].

Література

- 1. Бравар Ж. Ефективний аутсорсинг: розуміння, планування та використання успішних аутсорсингових відносин / Ж. Бравар, Р. Морган. – Дніпропетровськ. Баланс Бізнес Букс, 2007. – 288 с*
- 2. Загородній А.Г. Аутсорсинг та його вплив на витрати підприємства / А.Г. Загородній, Г.О. Партин // Фінанси України. – 2009. - №9. – С. 87-97.*
- 3. Білоцерківський О.В. Аналіз можливостей використання фінансового аутсорсингу на підприємствах/ О.В. Білоцерківський, Ю.Ю. Чудновець. - 2014. - № 1. - С. 39–49*

УДК 339.9

*Дахно О.М., старший викладач
Полтавський національний технічний
університет імені Юрія Кондратюка*

ПРОБЛЕМИ СТАНОВЛЕННЯ ПОДАТКОВОЇ АВТОНОМІЇ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ

Децентралізації влади потребує забезпечення органів місцевого самоврядування необхідними фінансовими ресурсами. Вони мають володіти достатніми коштами для виконання покладених на них повноважень, тому що без формування фінансово самодостатніх територіальних громад будь-яка реформа місцевого самоврядування втрачає сенс.

Не зважаючи на заявлені реформи сьогодні в Україні частина фінансових ресурсів, котрі залишаються на місцях явно недостатні, а решта розподіляється в центрі через складний і непрозорий механізм дотацій і субвенцій.

Основу фінансових ресурсів місцевих громад як в Україні, так і в західних країнах формують податки і збори. Тому закономірно, що питання перенесення податкових платежів на місцевий рівень, закріплення за місцевими бюджетами тих чи інших загальнодержавних податків завжди були дискусійними і до сих пір стоять на порядку денному.

Відмітимо, що у чинному законодавстві визначення «податкова автономія» немає. Утім, у п. 2 ст. 9 Європейській хартії місцевого самоврядування зазначено: «Принаймні частина фінансових ресурсів місцевих властей формується за рахунок місцевих податків та зборів, розмір яких вони мають повноваження встановлювати в межах закону». У п. 4 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР передбачено, що органи місцевого самоврядування функціонують на основі правової, організаційної та матеріально-фінансової самостійності в межах повноважень, визначених цим та іншими законами. Главою 11 Бюджетного кодексу України до доходів місцевих бюджетів включають як місцеві, так і загальнодержавні податки та збори.

Що стосується праць вітчизняних учених, то повноцінного трактування терміну «податкова автономія» не існує. Натомість є велика кількість подібних визначень: «фінансова незалежність», «фінансова самодостатність», «фіскальна децентралізація», «фінансове забезпечення» тощо.

Можна стверджувати що податкова автономія – це наявність в органів місцевого самоврядування адекватних фінансових ресурсів, які формуються за рахунок податкових надходжень; право ОМС вводити чи скасовувати податки, встановлювати податкові ставки, визначати податкову базу, надавати пільги або звільнення від сплати податків для фізичних та юридичних осіб; реальна здатність розпоряджатися податковими надходженнями відповідно до пріоритетів місцевого економічного розвитку.

Податкова автономія формується у процесі фінансової децентралізації, яка є фундаментом, основою стабільного регіонального розвитку країни. Сутність останньої полягає в передачі повноважень та відповідальності від центральних до регіональних органів.

Іншими словами, податкова автономія – це певний стан, результат, який характеризує формування, наявність, стан податкових надходжень до місцевих бюджетів. Фінансова децентралізація – це процес передачі фінансових ресурсів на місцевий рівень.

Слід зазначити, що податкова автономія місцевих органів самоврядування неможлива без надання їм прав щодо визначення видів податкових доходів місцевих бюджетів та баз оподаткування, встановлення податкових ставок та податкових пільг. Але в умовах сучасних реалій повна податкова автономія, практично неможлива. Необхідно передбачити певний перехідний період, який передбачає розширення прав місцевих бюджетів щодо всіх аспектів адміністрування податків, але основне питання – призначення податків залишити поки що на загальнодержавному рівні. Надати право вибирати із запропонованого законодавством переліку, але не «вигадувати» власні податки

Разом з тим, місцеві органи влади можуть мати право на отримання до місцевого бюджету певної частки загальнодержавних податків. Формування місцевих бюджетів за рахунок частки загальнодержавних податків може відбуватися у різних формах, які обумовлюють різний